

Європейська конвенція про транскордонне телебачення

Страсбург, 5 травня 1989 року
European Treaty Series/132

ПРЕАМБУЛА

Держави-члени Ради Європи та інші держави-учасниці Європейської культурної конвенції, які підписали цю Конвенцію, враховуючи, що метою Ради Європи є досягнення більшого єднання між її членами для збереження та втілення в життя ідеалів і принципів, які є їхнім спільним надбанням, вважаючи, що гідність та однакова цінність кожної людини є важливими складовими цих принципів, вважаючи, що свобода виявлення поглядів та інформації, яку закріплено у статті 10 Конвенції про захист прав і основних свобод людини, є одним із найважливіших принципів демократичного суспільства та однією з головних умов його прогресу та розвитку кожної людини, знову підтверджуючи свою відданість принципам вільного поширення інформації та ідей і незалежності телеорганізацій, що є необхідним підґрунтям їхньої політики в галузі телемовлення, підтверджуючи важливість телемовлення для розвитку культури і вільного формування думок в умовах забезпечення плюралізму та рівних можливостей для усіх демократичних груп і політичних партій, переконані в тому, що подальший розвиток інформаційної та комунікаційної технології має сприяти здійсненню, попри всіх кордонів, права виражати, шукати, одержувати і поширювати інформацію та ідеї незалежно від їхнього джерела, бажаючи розширювати коло телепрограм для масового споживача, зміцнювати у такий спосіб європейську спадщину та розвивати її аудіовізуальну творчість, а також сповнені рішучості досягти цієї культурної мети завдяки зусиллям, спрямованим на розширення виробництва та розповсюдження високоякісних програм і задоволення таким чином потреб масового споживача у політичній, освітній та культурній сферах, визнаючи необхідність зміцнення спільної загальної нормативної бази, беручи до уваги резолюцію No. 2 і Декларацію Першої Європейської конференції з питань політики засобів масової інформації на рівні міністрів, бажаючи розвивати принципи, викладені в існуючих рекомендаціях Ради Європи стосовно принципів телевізійної реклами, рівності жінок і чоловіків у засобах масової інформації, використання супутникового теле- і радіомовлення та розвитку аудіовізуального виробництва в Європі, погодились про таке:

Глава I

ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 1

Предмет і мета

Ця Конвенція стосується трансляції телевізійних програм. Її метою є сприяння Сторонам у транскордонній трансляції та ретрансляції телевізійних програм.

Стаття 2

Терміни

Для цілей цієї Конвенції:

а) "трансляція" означає первісне розповсюдження наземним передавальним пристроєм, кабельними каналами або з використанням супутника будь-якого типу, у кодованому чи некованому вигляді, телевізійних програм для масового приймання споживачами. Цей термін не включає зв'язок, що здійснюється на індивідуальний запит;

б) "ретрансляція" означає приймання і одночасну трансляцію телевізійних програм будь-якими технічними засобами, у повному обсязі та без змін, або

значних частин таких програм, що транслюються телеорганізаціями для масового приймання споживачами;

с) "телеорганізація" означає фізичну або юридичну особу, яка створює телевізійні програми для масового приймання споживачами і транслює їх або передає третій стороні для трансляції у повному обсязі та без змін;

d) "програма" означає сукупність відеосюжетів в межах однієї телевізійної програми, яка розповсюджується даною телеорганізацією за змістом попереднього пункту;

е) "європейська аудіовізуальна продукція" означає творчі роботи, виробництво або спільне виробництво яких контролюється європейськими фізичними або юридичними особами;

f) "реклама" означає будь-яке публічне оголошення з метою сприяння продажу, купівлі або оренді товару чи послуги, розвитку справи або ідеї чи досягнення іншого бажаного для рекламодавця результату, і для розповсюдження якого рекламодавцю було надано ефірний час за винагороду чи аналогічну компенсацію;

g) "спонсорство" означає участь фізичної або юридичної особи, яка не займається телемовленням чи виробництвом аудіовізуальної продукції, у прямому чи непрямому фінансуванні програми з метою сприяння популяризації прізвища, торговельної марки або іміджу цієї особи.

Стаття 3

Сфера застосування

Ця Конвенція застосовується до будь-якої програми, яка транслюється або ретранслюється організаціями чи технічними засобами, що знаходяться під юрисдикцією Сторони, кабельними каналами, за допомогою наземного передавального пристрою або супутника, і яка може прийматися прямо або опосередковано на території однієї чи більше Сторін.

Стаття 4

Свобода приймання та ретрансляції

Сторони забезпечують свободу виявлення поглядів та інформації відповідно до статті 10 Конвенції про захист прав і основних свобод людини, гарантують свободу приймання і не обмежують ретрансляцію на своїй території програм, які відповідають положенням цієї Конвенції.

Стаття 5

Обов'язки транслюючих Сторін

1. Кожна транслююча Сторона забезпечує за допомогою відповідних засобів і компетентних органів дотримання положень цієї Конвенції в усіх програмах, які транслюються організаціями чи технічними засобами, що знаходяться під її юрисдикцією за змістом статті 3.

2. Для цілей цієї Конвенції транслюючою Стороною вважається:

a) у випадку наземної трансляції - Сторона, на території якої здійснюється первісне розповсюдження передачі;

b) у випадку супутникової трансляції:

i. Сторона, на території якої розташована станція супутникового зв'язку;

ii. Сторона, яка надає частоту або супутник, якщо станція супутникового зв'язку розташована в державі, яка не є учасницею цієї Конвенції;

iii. Сторона, на території якої розташована штаб-квартира телеорганізації, якщо відповідальність згідно з підпунктами i та ii не визначено.

3. Якщо програми, що транслюються з держав, які не є учасницями цієї Конвенції, ретранслюються організаціями чи технічними засобами, що знаходяться під юрисдикцією Сторони за змістом статті 3, ця Сторона, що виступає як транслююча Сторона, забезпечує за допомогою відповідних засобів і своїх компетентних органів дотримання положень цієї Конвенції.

Стаття 6

Надання інформації

1. Обов'язки телеорганізації чітко і належним чином визначаються у дозволі, який надається компетентним органом кожної Сторони, або у договорі, що укладається з ним, чи у будь-якому іншому правовому акті.

2. Компетентний орган транслюючої Сторони на запит надає інформацію про відповідну телеорганізацію. У такій інформації зазначається якнайменш назва, місцезнаходження та статус телеорганізації, прізвище законного представника, структура капіталу, характер, мета та порядок фінансування програми, яку телеорганізація розповсюджує чи має намір розповсюджувати.

Глава II

ЗМІСТ ПРОГРАМ

Стаття 7

Обов'язки телеорганізації

1. Усі відеосюжети програм у тому, що стосується їхніх презентації та змісту, мають поважати гідність людини та основні права інших людей.

Зокрема, вони не повинні:

a) бути непристойними і, особливо, містити порнографію;

b) неправомірно пропагувати насильство чи спонукати до расової ненависті.

2. Усі відеосюжети програм, які можуть завдати шкоди фізичному, психічному чи моральному розвитку дітей та підлітків, не повинні транслюватись, якщо під час трансляції та приймання вони мають змогу їх дивитися.

3. Телеорганізація забезпечує об'єктивне висвітлення фактів і подій та сприяє вільному формуванню думок.

Стаття 8

Право на відповідь

1. Кожна транслююча Сторона забезпечує фізичній чи юридичній особі, незалежно від громадянства та місця проживання, можливість здійснювати право на відповідь або

використовувати інші порівнянні правові чи адміністративні засоби захисту стосовно програм, які транслюються або ретранслюються організаціями чи технічними засобами, що знаходяться під її юрисдикцією за змістом статті 3. Зокрема, вона забезпечує, щоб терміни та інші умови здійснення права на відповідь були достатніми для ефективного здійснення цього права. Ефективне здійснення цього права чи використання інших порівнянних правових або адміністративних засобів захисту забезпечується як стосовно термінів, так і процедур.

2. Для цього під час трансляції за допомогою відповідних засобів періодично позначається назва телеорганізації, що відповідає за програму.

Стаття 9

Доступ масового споживача до головних подій

Кожна Сторона розглядає питання про вжиття правових заходів з метою запобігання порушенню права масового споживача на інформацію внаслідок здійснення телеорганізацією виключних прав на трансляцію чи ретрансляцію, за змістом статті 3, події великого суспільного значення, в результаті якого значна частина масового споживача в одній чи більше Сторін позбавляється можливості спостерігати за цією подією по телебаченню.

Стаття 10

Культурні цілі

1. Кожна транслююча Сторона забезпечує, коли це можливо і відповідними засобами, щоб телеорганізації виділяли європейським програмам більшу частину свого ефірного часу, за винятком часу, призначеного для новин, спортивних подій, ігор, реклами та телетексту. Така частина забезпечується поступово на основі прийнятних критеріїв з урахуванням інформаційних, освітніх, культурних та розважальних обов'язків телеорганізації перед її глядачами.

2. Якщо між приймаючою Стороною і транслюючою Стороною виникає спір щодо застосування попереднього пункту, на прохання однієї із Сторін до Постійного комітету може подаватися звернення з метою отримання його консультативного висновку з цього питання. Такий спір на арбітражний розгляд, передбачений у статті 26, не передається.

3. Сторони зобов'язуються спільно шукати найбільш прийнятні засоби та процедури підтримки - без дискримінації телеорганізацій - діяльності та розвитку виробництва європейських програм, особливо у країнах з низьким потенціалом аудіовізуального виробництва або з районами обмеженого використання мов.

4. Сторони у дусі співробітництва та взаємодопомоги, що складає підґрунтя цієї Конвенції, докладають зусиль для того, щоб трансляція чи ретрансляція програм організаціями або технічними засобами, що знаходяться під їхньою юрисдикцією за змістом статті 3, не ставила під загрозу плюралізм преси і розвиток кіноіндустрії. Відповідно кінематографічна продукція може включатися до таких програм лише через два роки після її першого показу в кінотеатрах, якщо власники авторських прав і телеорганізація не домовилися про інше; для кінематографічної продукції спільного з телеорганізацією виробництва цей термін становить один рік.

Глава III

РЕКЛАМА

Стаття 11

Загальні вимоги

1. Уся реклама має бути добросовісною і достовірною.

2. Реклама не повинна вводити в оману і завдавати шкоди інтересам споживачів.

3. Рекламу, розраховану на дітей або із залученням дітей, не повинна містити того, що може завдати шкоди їхнім інтересам, і вона має враховувати їхню особливу чутливість.
4. Рекламодавець не повинен здійснювати ніякого редакційного впливу на зміст програм.

Стаття 12

Тривалість

1. Час, відведений на рекламу, не може перевищувати 15% щоденного ефірного часу. Однак ця частка може збільшуватися до 20% у випадках використання таких форм реклами, як прямі пропозиції споживачам з метою продажу, купівлі або оренди товарів чи надання послуг, за умови, що обсяг рекламних спотів не перевищує 15%.
2. Обсяг рекламних спотів за повний 60-хвилинний проміжок часу не повинен перевищувати 20%.
3. Такі форми реклами, як прямі пропозиції споживачам з метою продажу, купівлі або оренди товарів чи надання послуг, не повинні перевищувати однієї години на день.

Стаття 13

Форма та презентація

1. Реклама як така має чітко відрізнитися та відмежовуватися від інших елементів програми за допомогою оптичних або акустичних засобів. Вона, як правило, транслюється блоками.
2. Реклама, що діє на підсвідомість, не дозволяється.
3. Прихована реклама, зокрема презентація товарів і послуг у програмах, якщо це робиться з рекламною метою, не дозволяється.
4. У рекламі не повинні брати участь ні у візуальній, ні у звуковій формі особи, що регулярно ведуть програми новин та поточних подій.

Стаття 14

Розміщення реклами

1. Реклама розміщується у перервах між програмами. За умови дотримання вимог, зазначених у пунктах 2-5 цієї статті, реклама може показуватися під час трансляції програм таким чином, щоб не завдавати шкоди цілісності та цінності програм і правам власників авторських прав.
2. У програмах, що складаються з окремих частин, або у спортивних програмах і в аналогічно побудованих показах подій і виставах реклама розміщується тільки у проміжках між частинами та у перервах.
3. Трансляція аудіовізуальних творів, таких як повнометражні кінофільми і телефільми (за винятком серій, серіалів, легких розважальних програм і документальних фільмів), за умови їх тривалості понад сорок п'ять хвилин, може перериватися один раз за кожний повний 45-хвилинний проміжок часу. Подальше переривання дозволяється, якщо їхня тривалість перевищує не менше ніж на двадцять хвилин два або більше повних 45-хвилинних проміжків часу.
4. У разі переривання для реклами програм, які не охоплюються пунктом 2, проміжок часу перед кожною наступною рекламною паузою має становити не менше двадцяти хвилин.
5. Реклама не включається до трансляції релігійних служб. Програми новин і поточних подій, документальні фільми, релігійні програми і програми для дітей тривалістю менше тридцяти хвилин рекламою не перериваються. Якщо їхня тривалість становить тридцять хвилин і більше, до них застосовуються положення попередніх пунктів.

Стаття 15

Реклама деяких товарів

1. Реклама тютюнових виробів не дозволяється.
2. Реклама алкогольних напоїв усіх видів має задовольняти таким вимогам:
 - a) вона не повинна бути безпосередньо розрахованою на аудиторію неповнолітніх, і жодна особа, яка може сприйматися як неповнолітня, не може брати участі у рекламі, пов'язаній із споживанням алкогольних напоїв;
 - b) вона не повинна пов'язувати споживання алкоголю з фізичною працею або із водінням автомобіля;
 - c) вона не може стверджувати, що алкоголь має лікувальні якості або що він є стимулюючим чи заспокоюючим засобом, або засобом вирішення особистих проблем;
 - d) вона не повинна заохочувати надмірне споживання алкоголю або подавати стриманість чи помірність у його споживанні у негативному світлі;
 - e) вона не повинна надмірно наголошувати на наявності алкоголю у напоях.
3. Реклама ліків і засобів лікування, які у транслюючій Стороні можна придбати лише за рецептом лікаря, не дозволяється.
4. Реклама всіх інших ліків і засобів лікування повинна чітко відрізнитися як така, повинна бути достовірною і правдивою, піддаватися перевірці і відповідати вимозі незаподіяння шкоди людині.

Стаття 16

Реклама, що безпосередньо розрахована

на одну Сторону

1. Для того щоб не порушувати умови конкуренції та телевізійну систему тієї чи іншої Сторони, реклама, що безпосередньо та з певною періодичністю транслюється для телеглядачів однієї Сторони, яка не є транслюючою Стороною, повинна відповідати правилам телевізійної реклами цієї Сторони.
2. Положення попереднього пункту не застосовуються, якщо:
 - a) такі правила встановлюють нерівноправність між рекламою, яка транслюється організаціями чи технічними засобами, що знаходяться під юрисдикцією цієї Сторони, та рекламою, яка транслюється організаціями чи технічними засобами, що знаходяться під юрисдикцією другої Сторони; або
 - b) якщо ці Сторони уклали двосторонні або багатосторонні угоди з такого питання.

Глава IV

СПОНСОРСТВО

Стаття 17

Загальні вимоги

1. Якщо програма або серія програм повністю або частково фінансується спонсором, це чітко зазначається у відповідних титрах напочатку і/або наприкінці програми.
2. Спонсор за будь-яких обставин не має права впливати на зміст і час виходу в ефір програми, що ним фінансується, і таким чином порушувати відповідальність та редакторську незалежність телеорганізації стосовно такої програми.
3. Програми, що фінансуються спонсором, не повинні заохочувати продаж, купівлю або оренду товарів чи послуг спонсора або третьої сторони, особливо шляхом спеціальних нагадувань, які сприяють реалізації цих товарів або послуг.

Стаття 18

Заборона спонсорства

1. Спонсорами програм не можуть бути фізичні або юридичні особи, головною діяльністю яких є виготовлення або продаж товарів, чи надання послуг, рекламу яких заборонено згідно зі статтею 15.
2. Фінансування спонсором програм новин і поточних подій не дозволяється.

Глава V

ВЗАЄМОДОПОМОГА

Стаття 19

Співробітництво між Сторонами

1. Сторони зобов'язуються надавати одна одній допомогу з метою виконання цієї Конвенції.
2. Для цього:
 - a) кожна Договірна Держава призначає один чи більше органів і повідомляє назву та адресу кожного з них Генеральному секретарю Ради Європи під час здачі на зберігання своєї ратифікаційної грамоти або свого документа про прийняття, затвердження чи приєднання;
 - b) кожна Договірна Держава, що призначила більше одного органу, зазначає у своєму повідомленні, передбаченому у підпункті a, повноваження кожного органу.
3. Призначений Стороною орган:
 - a) надає інформацію, передбачену в пункті 2 статті 6 цієї Конвенції;
 - b) надає на прохання призначеного іншою Стороною органу інформацію про свої внутрішні законодавство та практику з питань, що охоплюються цією Конвенцією;
 - c) співпрацює, коли це необхідно, з органами, призначеними іншими Сторонами, і особливо коли це підвищує ефективність заходів, що вживаються на виконання цієї Конвенції;
 - d) розглядає будь-які труднощі, які виникають у застосуванні цієї Конвенції та які повідомляються йому органом, призначеним іншою Стороною.

Глава VI

ПОСТІЙНИЙ КОМІТЕТ

Стаття 20

Постійний комітет

1. Для цілей цієї Конвенції створюється Постійний комітет.
2. Кожна Сторона може бути представлена у Постійному комітеті одним чи більше делегатами. Кожна делегація має один голос. В межах своєї компетенції Європейське економічне співтовариство здійснює своє право голосу тією кількістю голосів, що дорівнює кількості його держав-членів, які є Сторонами цієї Конвенції; Європейське економічне співтовариство не здійснює свого права голосу, якщо відповідні держави-члени здійснюють його самостійно та навпаки.
3. Будь-яка держава, яка згадана у пункті 1 статті 29 і яка не є Стороною цієї Конвенції, може бути представлена у Постійному комітеті спостерігачем.
4. Для виконання своїх функцій Постійний комітет може використовувати послуги експертів. На свою власну ініціативу чи на прохання заінтересованого органу він може запропонувати будь-якій міжнародній чи національній урядовій або неурядовій організації, що має технічні можливості у питаннях, які охоплюються цією Конвенцією, бути представленою спостерігачем на одному його засіданні або частині одного з його засідань. Рішення про запрошення таких експертів чи організацій приймається більшістю у три чверті голосів членів Постійного комітету.
5. Постійний комітет скликається Генеральним секретарем Ради Європи. Його перше засідання проводиться упродовж шести місяців від дати набрання Конвенцією чинності. В подальшому він збирається на засідання на вимогу однієї третини Сторін або Комітету міністрів Ради Європи, або на ініціативу Генерального секретаря Ради Європи у відповідності до положень пункту 2 статті 23, або на вимогу однієї чи більше Сторін у відповідності до положень підпункту c статті 21 та пункту 2 статті 25.
6. Кворум для проведення засідання Постійного комітету складає більшість Сторін.
7. З урахуванням положень пункту 4 цієї статті та пункту 3 статті 23 рішення Постійного комітету ухвалюються більшістю у три чверті голосів присутніх членів.
8. З урахуванням положень цієї Конвенції Постійний комітет встановлює свої власні правила процедури.

Стаття 21

Функції Постійного комітету

Постійний Комітет відповідає за здійснення нагляду за застосуванням цієї Конвенції. Він може:

- a) надавати рекомендації Сторонам щодо застосування Конвенції;
- b) пропонувати будь-які необхідні зміни до Конвенції та розглядати зміни, запропоновані у відповідності до положень статті 23;
- c) на вимогу однієї чи більше Сторін розглядати питання, що стосуються тлумачення Конвенції;
- d) вживати всіх можливих заходів для забезпечення дружнього врегулювання будь-яких спорів, переданих йому на розгляд у відповідності до положень статті 25;
- e) надавати рекомендації Комітету міністрів стосовно запрошення держав, які не згадуються у пункті 1 статті 29, приєднатися до цієї Конвенції.

Стаття 22

Доповіді Постійного комітету

Після кожного засідання Постійний комітет надсилає Сторонам і Комітету міністрів Ради Європи доповідь про обговорення, що мали місце, та про будь-які ухвалені рішення.

Глава VII

ПОПРАВКИ

Стаття 23

Поправки

1. Поправки до цієї Конвенції можуть пропонуватися будь-якою Стороною.
2. Будь-яка пропозиція щодо внесення поправки повідомляється Генеральному секретарю Ради Європи, який надсилає її державам-членам Ради Європи, іншим державам-учасникам Європейської культурної конвенції, Європейському економічному співтовариству, а також будь-якій державі, що не є членом Ради Європи, яка приєдналася або якій запропоновано приєднатися до цієї Конвенції у відповідності до положень статті 30. Генеральний секретар Ради Європи скликає засідання Постійного комітету не раніше як через два місяці після розсилки повідомлення про таку пропозицію.
3. Постійний комітет розглядає будь-яку запропоновану поправку та надсилає текст, ухвалений більшістю у три чверті голосів членів Постійного комітету, Комітету міністрів для затвердження. Після його затвердження цей текст надсилається Сторонам для прийняття.
4. Будь-яка поправка набирає чинності на тридцятий день від дати, на яку усі Сторони поінформували Генерального секретаря про її прийняття.

Глава VIII

ЗАЯВИ ПРО ПОРУШЕННЯ КОНВЕНЦІЇ

Стаття 24

Заяви про порушення Конвенції

1. Якщо Сторона виявляє порушення цієї Конвенції, вона повідомляє про це порушення транслюючи Сторону і обидві Сторони вживають заходів для розв'язання проблеми на основі положень статей 19, 25 і 26.
2. Якщо порушення має очевидний, серйозний та тяжкий характер, а також призводить до виникнення складних суспільних проблем і зачіпає положення пунктів 1 або 2 статті 7, перше речення пункту 1 статей 12, 13, пунктів 1 або 3 статей 14 або 15 і якщо воно триває протягом двох тижнів після повідомлення про нього, приймаюча Сторона може тимчасово припинити ретрансляцію програми, яка порушує Конвенцію.
3. В усіх інших випадках порушень, за винятком передбачених у пункті 4 цієї статті, приймаюча Сторона може тимчасово припинити ретрансляцію програми, яка порушує Конвенцію, через вісім місяців після повідомлення про порушення, якщо це порушення триває.
4. Тимчасове припинення ретрансляції не дозволяється у випадку порушення пункту 3 статті 7, статей 8, 9 або 10.

Глава IX

ВРЕГУЛЮВАННЯ СПОРІВ

Стаття 25

Примирення

1. У випадку виникнення труднощів у застосуванні цієї Конвенції відповідні сторони докладають всіх зусиль для їхнього дружнього врегулювання.
2. За відсутності заперечень з боку однієї зі сторін Постійний комітет може розглянути це питання, запропонувавши відповідним сторонам свої послуги з метою якнайшвидшого прийнятного врегулювання спору і у разі необхідності надання консультативного висновку з цього питання.
3. Кожна із відповідних сторін зобов'язується без зволікань надавати Постійному комітету всю необхідну інформацію та сприяння для виконання ним своїх функцій згідно з попереднім пунктом.

Стаття 26

Арбітраж

1. Якщо відповідні сторони не можуть врегулювати спір у відповідності до положень статті 25, вони мають право за обопільною згодою передати його до арбітражу, процедуру якого наведено у додатку до цієї Конвенції. За відсутності такої згоди упродовж шести місяців після подання першого прохання розпочати процедуру примирення спір може бути переданий до арбітражу на прохання однієї зі сторін.
2. Будь-яка Сторона може у будь-який час заявити, що вона визнає обов'язковим *ipso facto* та без спеціальної згоди стосовно будь-якої іншої Сторони, яка бере на себе таке саме зобов'язання, застосування процедури арбітражу, передбаченої у додатку до цієї Конвенції.

Глава X

ІНШІ МІЖНАРОДНІ УГОДИ ТА ВНУТРІШНЄ ЗАКОНОДАВСТВО СТОРІН

Стаття 27

Інші міжнародні угоди чи домовленості

1. Сторони, які є членами Європейського економічного співтовариства, у своїх взаємовідносинах застосовують правові норми Співтовариства, а положення цієї Конвенції застосовують тільки у випадках відсутності правової норми Співтовариства, що регулює відповідне конкретне питання.
2. Ніщо у цій Конвенції не перешкоджає Сторонам укладати міжнародні угоди, які доповнюють чи розвивають її положення або розширюють сферу їхнього застосування.
3. У випадку двосторонніх угод ця Конвенція не змінює прав та зобов'язань Сторін, які впливають з таких угод і які не перешкоджають іншим Сторонам здійснювати свої права чи виконувати свої зобов'язання за цією Конвенцією.

Стаття 28

Конвенція та внутрішньодержавне право Сторін

Ніщо у цій Конвенції не перешкоджає Сторонам застосовувати правила, більш суворі чи більш докладні від тих, що передбачені у цій Конвенції, до програм, які транслюються організаціями чи технічними засобами, що знаходяться під їхньою юрисдикцією зі змістом статті 3.

Глава XI

ЗАКЛЮЧНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 29

Підписання та набрання чинності

1. Цю Конвенцію відкрито для підписання державами-членами Ради Європи, іншими державами-учасницями Європейської культурної конвенції та Європейським економічним співтовариством. Вона підлягає ратифікації, прийняттю або затвердженню. Ратифікаційні грамоти або документи про прийняття чи затвердження здаються на зберігання Генеральному секретарю Ради Європи.
2. Ця Конвенція набирає чинності в перший день місяця, що настає після закінчення тримісячного періоду від дати, на яку сім держав, з яких не менше п'яти є членами Ради Європи, висловили свою згоду на обов'язковість для них Конвенції у відповідності до положень попереднього пункту.
3. Будь-яка держава під час підписання або у будь-який інший час до набрання Конвенцією чинності стосовно цієї держави може заявити про те, що вона застосовуватиме Конвенцію тимчасово.
4. Стосовно будь-якої держави, згаданої у пункті 1, або Європейського економічного співтовариства, що висловлюватиме свою згоду на обов'язковість Конвенції після набрання нею чинності, Конвенція набирає чинності в перший день місяця, що настає після закінчення тримісячного періоду від дати здачі на зберігання ратифікаційної грамоти або документа про прийняття чи затвердження.

Стаття 30

Приєднання держав, що не є членами Ради Європи

1. Після набрання чинності цією Конвенцією Комітет міністрів Ради Європи після консультацій з Договірними Державами може запропонувати приєднатися до цієї Конвенції будь-якій іншій державі у рішенні, що ухвалюється більшістю голосів, передбаченою у статті 20d Статуту Ради Європи, та одностайним голосуванням представників Договірних Держав, які мають право засідати в Комітеті.
2. Стосовно будь-якої держави, що приєдналася до Конвенції, Конвенція набирає чинності в перший день місяця, що настає після закінчення тримісячного періоду від дати здачі на зберігання документа про приєднання Генеральному секретарю Ради Європи.

Стаття 31

Територіальне застосування

1. Будь-яка держава під час підписання або здачі на зберігання своєї ратифікаційної грамоти або свого документа про прийняття, затвердження чи приєднання може визначити територію (території), до якої застосовуватиметься ця Конвенція.
2. Будь-яка держава у будь-який інший час після цього заявою на ім'я Генерального секретаря Ради Європи може поширити дію цієї Конвенції на будь-яку іншу територію, визначену в цій заяві. Стосовно такої території Конвенція набирає чинності в перший день місяця, що настає після закінчення тримісячного періоду від дати отримання такої заяви Генеральним секретарем.
3. Будь-яка заява, зроблена відповідно до двох попередніх пунктів, може стосовно будь-якої території, визначеної в цій заяві, бути відкликана шляхом подання відповідного повідомлення на ім'я Генерального секретаря. Відкликання набирає чинності в перший день місяця, що настає після закінчення шестимісячного періоду від дати отримання такого повідомлення Генеральним секретарем.

Стаття 32

Застереження

1. Під час підписання або здачі на зберігання своєї ратифікаційної грамоти або свого документа про прийняття, затвердження чи приєднання:

а) будь-яка держава може заявити, що вона залишає за собою право з урахуванням вимог, передбачених у пункті 2 статті 15 цієї Конвенції, обмежувати ретрансляцію на своїй території програм, що містять рекламу алкогольних напоїв, у випадку, коли така реклама не відповідає її внутрішньому законодавству;

б) Сполучене Королівство може заявити, що воно залишає за собою право не виконувати зобов'язання за пунктом 1 статті 15 щодо заборони реклами тютюнових виробів, у випадку реклами сигар і тютюну для люльок, яка транслюється на його території Незалежним телемовним агентством наземними засобами.

Жодне інше застереження не дозволяється.

2. Застереження, заявлене у відповідності до попереднього пункту, опротестуванню не підлягає.

3. Будь-яка Договірна Держава, що заявила застереження згідно з пунктом 1, може повністю або частково відкликати його шляхом подання відповідного повідомлення на ім'я Генерального секретаря Ради Європи. Відкликання набирає чинності від дати отримання такого повідомлення Генеральним секретарем.

4. Сторона, що заявила застереження стосовно положення цієї Конвенції, не може вимагати застосування цього положення будь-якою іншою Стороною; однак, якщо її застереження є частковим або умовним, вона може вимагати застосування цього положення у тому обсязі, в якому вона сама його прийняла.

Стаття 33

Денонсація

1. Будь-яка Сторона може у будь-який час денонсувати цю Конвенцію шляхом подання відповідного повідомлення на ім'я Генерального секретаря Ради Європи.

2. Така денонсація набирає чинності в перший день місяця, що настає після закінчення шестимісячного періоду від дати отримання повідомлення Генеральним секретарем.

Стаття 34

Повідомлення

Генеральний секретар Ради Європи повідомляє держави-члени Ради, інші держави-учасниці Європейської культурної конвенції, Європейське економічне співтовариство та будь-яку державу, яка приєдналася або якій запропоновано приєднатися до Конвенції, про:

а) будь-яке підписання;

б) здачу на зберігання будь-якої ратифікаційної грамоти або будь-якого документа про прийняття, затвердження чи приєднання;

с) будь-яку дату набрання чинності цією Конвенцією у відповідності до положень статей 29, 30 і 31;

д) будь-яку доповідь, підготовлену у відповідності до положень статті 22;

е) будь-яку іншу дію, заяву, будь-яке повідомлення чи сповіщення, які стосуються цієї Конвенції.

На посвідчення чого нижчепідписані належним чином на те уповноважені представники підписали цю Конвенцію.

Вчинено у Страсбурзі п'ятого дня травня місяця 1989 року англійською і французькою мовами, причому обидва тексти є однаково автентичними, в одному примірнику, який зберігатиметься в архіві Ради Європи. Генеральний секретар Ради Європи надсилає засвідчені копії Конвенції кожній державі-члену Ради Європи, іншим державам-учасникам Європейської культурної конвенції, Європейському економічному співтовариству та будь-якій іншій державі, якій запропоновано приєднатися до цієї Конвенції.

ДОДАТОК

АРБІТРАЖ

1. Будь-яке прохання про арбітраж повідомляється Генеральному секретарю Ради Європи. У ньому зазначаються назва іншої сторони у спорі та предмет спору. Генеральний секретар надсилає отриману таким чином інформацію всім Сторонам цієї Конвенції.
2. У випадку спору між двома Сторонами, одна з яких є державою-членом Європейського економічного співтовариства, яке саме є Договірною Стороною, прохання про арбітраж надсилається і державі-члену, і Співтовариству, які спільно упродовж одного місяця від дати отримання прохання повідомляють Генерального секретаря про те, хто буде стороною у спорі - чи держава-член, чи Співтовариство, або держава-член і Співтовариство разом. За відсутності такого повідомлення упродовж зазначеного проміжку часу держава-член і Співтовариство вважаються однією стороною у спорі для цілей застосування положень, що регулюють утворення і процедуру розгляду арбітражного суду. Таке саме правило застосовується, якщо держава-член і Співтовариство спільно виступають як сторона у спорі. У випадках, передбачених у цьому пункті, одномісячний період, встановлений у першому реченні пункту 4 нижче, подовжується до двох місяців.
3. До складу арбітражного суду входять три арбітри: кожна зі сторін у спорі призначає одного арбітра; призначені таким чином два арбітри призначають за обопільною згодою третього арбітра, який є головою арбітражного суду. Останній не може бути громадянином жодної зі сторін у спорі, мати постійне місце проживання на території будь-якої з цих сторін, працювати в жодній з них і не повинен мати попереднього відношення до справи у будь-якій іншій якості.
4. Якщо одна зі сторін не призначила арбітра упродовж одного місяця після повідомлення Генеральним секретарем Ради Європи прохання про арбітраж, він призначається на прохання іншої сторони Головою Європейського суду з прав людини упродовж наступного одномісячного періоду. Якщо Голова Суду цього зробити не може або є громадянином однієї зі сторін у спорі, таке призначення здійснюється заступником Голови Суду або найстаршим за віком присутнім суддею, який не є громадянином жодної зі сторін у спорі. Така сама процедура застосовується, якщо упродовж одного місяця після призначення другого арбітра Голову арбітражного суду не призначено.
5. Положення пунктів 3 і 4 застосовуються у разі необхідності для заповнення будь-якої вакансії.
6. Дві чи більше сторін, які за згодою визначають, що вони мають спільні інтереси, призначають арбітра разом.
7. Сторони у спорі та Постійний комітет забезпечують арбітражний суд усіма засобами, які необхідні для ефективного арбітражного розгляду.
8. Арбітражний суд встановлює свої власні правила процедури. Він ухвалює рішення більшістю голосів своїх членів. Його рішення є остаточним і має обов'язкову силу.

9. Рішення арбітражного суду повідомляється Генеральному секретарю Ради Європи, який надсилає його усім Сторонам цієї Конвенції.

10. Кожна сторона у спорі покриває витрати призначеного нею арбітра; витрати третього арбітра, а також інші витрати, пов'язані з арбітражним розглядом, ці сторони розділяють порівну.